

Arrest

nr. 127 325 van 23 juli 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 8 mei 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 april 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 juni 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juni 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. HOOYBERGHS en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 11 april 2012 en heeft zich op 13 november 2013 vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 18 november 2013 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 16 december 2013.

1.3. Op 3 april 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 5 april 2014 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in Amarkhil, Darunta, in het district Surkhrod, provincie Nangarhar. U woonde er met uw ouders en uw jongere zus, alsook een neef en een tante. U bent Pashtoen van etnische origine en een soennitische moslim. U diende Afghanistan te verlaten uit vrees voor rekrutering door de taliban en tevens uit vrees voor de politie. U verklaart dat uw vader een medewerker was van de organisatie ADA ("Afghan Development Association"). Uw vader gaf opleidingen aan leraren in Surkhrod. Na een eerdere bedreiging werd uw vader op een dag gekidnapt door de taliban in de regio van Samarkhel. Uw familie kwam dit te weten via een andere medewerker die in jullie dorp woonde. Uw kozijn ging twee of drie dagen later naar het bureau van uw vader om zijn collega's te spreken. Hij ging tevens naar de politie maar die stelde geen onderzoek in. Hij vroeg verscheidene keren de ouderlingen om hulp maar deze wisten ook niet wat te doen. Van uw vader werd niets meer vernomen. U hield sinds twee jaar een winkeltje met schoolgerief open aan de ingang van 'Bibi Maryam Highschool' voor meisjes. Ongeveer vier of vijf maanden na de ontvoering van uw vader werd u in uw winkeltje benaderd door taliban. Ze kwamen met motoren en zeiden tegen u dat ze de volgende keer een bom zouden meebrengen die u in de meisjesschool tot ontploffing moest brengen. Uit angst zei u ja noch nee. Uw kozijn lichtte de politie in, maar er gebeurde niets. Tien dagen later kwamen de taliban een tweede keer. Toen ze insisterden dat u een bom moest plaatsen in de school, weigerde u dit. Vervolgens sloot u uw winkel. Echter, een paar dagen later was er een ontploffing in uw winkel, waarbij er slachtoffers zijn gevallen onder de leerlingen die net de school verlieten. De politie kwam naar uw huis om navraag te doen, u werd er van beschuldigd iets te maken te hebben met de ontploffing. De derde keer dat de politie kwam, was het de politiechef die met uw kozijn sprak. Nadat de politie een vierde keer kwam, waren uw moeder en uw kozijn bang dat u zou worden beschuldigd en gearresteerd, en er werd besloten u naar het buitenland te sturen. Op 11 april 2012 kwam u in België aan waar u zich dezelfde dag vluchteling verklaarde. Bij aankomst in België verklaarde u zich zestien jaar. De voogdij over u loopt van rechtswege af op 31 december 2014.

Op 20 december 2012 weigerde het Commissariaat-generaal u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus. In haar arrest van 27 mei 2013 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beoordeling van het Commissariaat-generaal.

Op 13 november 2013 diende u een tweede asielaanvraag in.

Ter ondersteuning van uw huidige asielaanvraag legt u een taskara (identiteitskaart), een verklaring, twee foto's en een enveloppe neer.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het CGVS opnieuw geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aangetoond heeft. De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de vluchtelingenconventie noch voor de status van subsidiair beschermde is dat u geen nieuwe elementen naar voor brengt die toelaten de eerder genomen weigeringsbeslissing te wijzigen.

Vooreerst dient er vastgesteld te worden dat het Commissariaat-generaal en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uw eerste asielaanvraag afwezen omdat er aan uw asielrelaas waaraan u uw terugkeervrees ontleent geen geloof kon worden gehecht en er geoordeeld werd dat u zich in de stad Jalalabad kunt vestigen om het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te vermijden. Als nieuwe elementen in uw tweede asielaanvraag legt u een taskara, een verklaring, twee foto's en een enveloppe neer. U brengt inhoudelijk geen wijzigingen aan in uw asielrelaas.

U slaagt er aan de hand van de neergelegde stukken echter niet in het geloof in uw asielmotieven te herstellen. Zo dient er opgemerkt te worden dat u reeds kopieën van de taskara van uw vader neerlegde tijdens uw eerste asielaanvraag (CGVS p.3). Toen werd er door het Commissariaat-generaal geoordeeld dat de taskara van uw vader een loutere aanduiding is van diens identiteit, maar geen bewijs vormt dat het over dezelfde persoon gaat als in de contracten vermeld. Deze beoordeling over de bewijskracht van de taskara van uw vader werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd en wordt hier aldus hernomen. Ook aan de twee foto's kan geen bewijskracht verleend worden. U legt deze foto's neer om aan te tonen dat deze persoon uw vader is. Nergens uit de foto's

kan evenwel afgeleid worden dat deze persoon daadwerkelijk uw vader is. Zelfs indien de verklaarde familieband tussen u en de gefotografeerde persoon duidelijk zou zijn, dan nog vormen de foto's geenszins een bewijs voor het asielrelaas waarop u uw asielmotieven steunt. Wat de verklaring betreft, dient er vastgesteld te worden dat de verklaring tot stand kwam op uitdrukkelijke vraag van uw familieleden aan de plaatselijke ouderen. U vertelt dat u uw neef belde nadat uw eerste asielaanvraag met een weigering tot toekenning van een beschermingsstatuut werd afgesloten. Uw neef lichtte uw moeder in die naar de ouderen stapte met de vraag een verklaring op te stellen, zo zegt u (CGVS p.2). Dat deze verklaring op verzoek opgesteld werd om te dienen in uw huidige asielaanvraag valt eveneens uit de inhoud van de verklaring op te maken. Zo is het schrijven gericht aan de "humane bevolking van België" en wordt er gesteld dat u als vluchteling erkend moest worden. Gezien het gesolliciteerd karakter van het document en in de wetenschap dat er in Afghanistan allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden, zoals blijkt uit het toegevoegd rapport, kan er aan de neergelegde verklaring geen bewijswaarde toegekend worden.

Uit bovenstaande vaststellingen dient besloten te worden dat u in uw tweede asielaanvraag geen elementen aanbrengt die de eerdere beoordeling van het Commissariaat-generaal en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat er voor u geen vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet bestaat bij terugkeer naar Afghanistan kunnen ombuigen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voorzover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan en rekening houdend met het feit dat u wat dit betreft geen elementen aanbrengt die een andere conclusie zouden rechtvaardigen, dient in casu net als tijdens de vorige asielaanvraag de veiligheidssituatie in Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie Afghanistan, Beschrijving van het conflict, 20 november 2013 en de COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie – Regionale analyse. Deel I: Centrale Hooglanden, Centraal en Noordoost Afghanistan en Jalalabad, 20 november 2013) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan.

Inzake de veiligheidssituatie wordt vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. In het bijzonder voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar.

Voor wat Jalalabad stad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de stad stevig in handen is van de overheid. Er gebeuren aanslagen waaronder 'complexe aanslagen'. Het doelwit van die aanslagen zijn echter de zogenaamde 'hoge profielen'. Daarmee worden overheidsgebouwen en personen verbonden aan de Afgaanse overheid bedoeld, maar ook de internationale aanwezigheid wordt geviséerd. Het aantal aanslagen is relatief laag, het aantal burgerslachtoffers ook. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat het geweld in de stad geen significante groepen op de vlucht dwong. Integendeel, regelmatig zochten kleine groepjes IDP's uit Nangarhar en omliggende provincies hun toevlucht tot de stad. Vooral –maar niet alleen– het omliggende Bihsud district, waaronder veel buitenwijken van Jalalabad vallen, ving regelmatig IDP's op. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is en de impact ervan op het leven van de gewone Afgaanse burger is eerder beperkt.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de stad Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. U verwijst naar een aanslag voor de universiteit van Darunta aan (DVZ Verklaring meervoudige aanvraag p.3). Bij dit incident viel er één gewonde. Dit ene incident is evenwel niet van die aard om een ander licht te werpen op de omvangrijke analyse waarop bovenstaande beoordeling steunt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In zijn verzoekschrift zet verzoeker zijn middelen uiteen als volgt:

"5.1 Aangaande de weigering van de hoedanigheid als vluchteling

ENIG MIDDEL :

SCHENDING VAN ARTIKEL 1 VAN HET VERDRAG VAN GENÈVE VAN 28 JULI 1951 EN HET AANVULLEND PROTOCOL VAN 31 JANUARI 1967 BETREFFENDE DE STATUS VAN VLUCHTELINGEN,

SCHENDING VAN ARTIKEL 48/3 VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN

&

SCHENDING VAN DE MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT EN VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL ALS ALGEMENE BEGINSELEN VAN BEHOORLIJK BESTUUR

De motivering van de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stelt dat verzoeker geen nieuwe elementen aanvoert die toelaten de eerder genomen weigeringsbeslissing te herzien.

In de eerder genomen beslissing werd gesteld dat verzoeker zijn asielrelaas niet aannemelijk maakt. Zijn vluchtrelaas wordt niet geloofwaardig geacht.

Nochtans heeft verzoeker bij zijn huidige asielaanvraag de originele taskara van zijn vader voorgelegd, evenals foto's van zijn vader en een attest van de dorpsoudsten.

Deze documenten onderbouwen het asielrelaas van verzoeker.

Het dient opgemerkt dat het om de originele taskara van zijn vader gaat, daar waar voorheen slechts een kopij werd voorgelegd. Aan de kopij werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen bewijswaarde gehecht.

"Bovendien betreft de neergelegde taskara niet het origineel, doch slechts een kopie ervan. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën wordt echter geen bewijswaarde gehecht." (RvV nr. 103.499 van 27 mei 2013, p. 6)

Het attest van de dorpsoudsten wordt zonder enig concreet element afgedaan als een door betaling verkregen document omdat "in Afghanistan allerhande documenten tegen betaling kunnen worden verkregen". Dit is niet ernstig.

Bovendien dient vastgesteld dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de voorgelegde stukken niet in zijn geheel bekijkt, maar de bewijswaarde ervan telkens afzonderlijk beoordeelt, zonder rekening te houden met de andere stukken en zonder rekening te houden met het geheel. Er gebeurt geen globale afweging.

De motivering van de bestreden beslissing is onvoldoende om de conclusie ervan te ondersteunen, met name dat aan het vluchtrelaas van verzoeker geen geloof kan worden gehecht. Verzoeker heeft minstens een begin van bewijs van zijn asielrelaas voorgelegd.

De motiveringsplicht wordt op ernstige wijze geschonden.

Verzoeker dient te worden erkend als vluchteling, minstens dient zijn aanvraag verder te worden onderzocht en de bestreden beslissing te worden vernietigd.

Het middel is gegrond.

5.2. Aangaande de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus

ENIG MIDDEL :

SCHENDING VAN ARTIKEL 48/4 VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN

&

SCHENDING VAN DE MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT ALS ALGEMEEN BEGINSEL VAN BEHOORLIJK BESTUUR

"Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio aannemelijk maken en er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat." (zie bestreden beslissing)

De stelling van de Commissaris-generaal komt erop neer dat verzoeker zijn leven maar moet verderzetten in Jalalabad, waar het veilig zou zijn.

Vooreerst is de premisse van de Commissaris-generaal bijzonder onredelijk.

Verzoeker is niet afkomstig uit Jalalabad.

De bestreden beslissing verantwoordt niet waarom leven in Jalalabad voor verzoeker een REËEL intern vluchtalternatief zou vormen.

Een verwijzing naar een vorige beslissing volstaat wat dat betreft niet.

Voor zover als nodig, wenst verzoeker het volgende op te merken.

De Commissaris-generaal stelt in vraag dat verzoeker wel de zoon is van de heer Samiullah die voor ADA werkte. Er wordt van uitgegaan dat verzoeker niet diens zoon is.

Met betrekking tot het vluchtalternatief wordt er evenwel van uitgegaan dat verzoekers familie over een goed loon van de vader beschikt en dus kan uitwijken naar Jalalabad. Als ervan wordt uitgegaan dat de werknemer van ADA niet verzoekers vader is, dan beschikt verzoekers familie niet over het 'goede loon' van vader. De motivering van de bestreden beslissing spreekt zichzelf tegen.

Anderzijds houdt deze stelling evenmin rekening met de ontvoering van verzoekers vader door de Taliban, reeds ruime tijd voor verzoekers vlucht. Door diens ontvoering is ook diens loon weggevallen voor de familie.

Aldus gaat de premisse dat er voor verzoeker en zijn familie uitwijkmogelijkheden zijn naar Jalalabad niet op.

Het dorp Amarkhil ligt in een ander district (Surkhrod) dan Jalalabad. Het gaat niet op om dit te beschouwen als een soort buitenwijk van Jalalabad.

☐ *De Commissaris-generaal betwist niet dat de situatie in de provincie Nangarhar dient aanzien te worden als een situatie van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict.*

Er kan niet worden betwist dat verzoeker afkomstig is uit de provincie Nangarhar waar hij tot aan zijn vlucht heeft gewoond.

Dit wordt door de Commissaris-generaal niet in twijfel getrokken. µ

☐ *Volgens de Commissaris-generaal is de situatie in (het district) Jalalabad relatief rustig. Het geweld in Jalalabad zou beperkt zijn en niet aanhoudend van aard en de impact ervan op de gewone Afghaanse burger zou eerder beperkt zijn.*

Uit de documenten waarop de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zich baseert, blijkt het volgende in verband met Jalalabad. De rapportperiode bestrijkt januari 2013 tot september 2013:

☐ *De provincie Nangarhar, evenals de andere provincies in de regio tellen veruit het hoogste aantal incidenten in Afghanistan.*

☐ *In Jalalabad zelf gebeuren er aanslagen, waaronder complexe aanslagen.*

☐ *Doelwit van de complexe aanslagen zijn de zogenaamde 'hoge profielen'.*

☐ *In 2013 zijn er in Jalalabad diverse burgerslachtoffers te betreuren, waaronder ook dodelijke slachtoffers. Het aantal slachtoffers, en zeker het aantal burgerslachtoffers, is in stijgende lijn en ligt het hoogst in augustus 2013.*

☐ *Jalalabad kent een toenemend probleem van criminaliteit. Bij de bevolking leeft een sterk onveiligheidsgevoel en sommigen geven aan na zonsondergang niet meer op straat te durven omwille van gewelddadige diefstallen, kidnappings en toenemende straffeloosheid.*

(zie document COI Focus, Afghanistan veiligheidssituatie – regionale analyse Deel I: centrale hooglanden, centraal en Noordoost Afghanistan en Jalalabad, p. 20-24)

Ondanks deze gegevens concludeert de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dat er geen reëel risico zou bestaan op een ernstige bedreiging van het leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

Dit gaat niet op.

Deze gegevens, en niet in het minst het stijgende aantal burgerslachtoffers, laten niet toe om te besluiten dat er in Jalalabad geen reëel risico zou bestaan op een ernstige bedreiging van het leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. De gegevens laten slechts één conclusie toe, met name dat er nog steeds een reëel risico bestaat op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48, §2 Vreemdelingenwet.

Gelet op de algemene situatie van onveiligheid in de regio waar verzoeker woonde, kan de conclusie niet anders zijn dan dat verzoeker een risico loopt op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48, §2, b en c van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Het middel is gegrond."

2.2. *In fine van zijn verzoekschrift vraagt verzoeker de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te hervormen, minstens te vernietigen.*

2.3. *Ter terechtzitting stelt de raadsman van verzoeker dat de bestreden beslissing intrinsiek onmogelijk en tegenstrijdig is, dat het feit dat hij niet aantoonde dat de persoon van de NGO zijn vader is lijnrecht tegenover het feit staat dat er een intern vestigingsalternatief is en hij met zijn familie naar Jalalabad kan omwille van de financiële middelen van zijn vader, dat als die man zijn vader niet is, ze aldus ook niet kunnen rekenen op die financiële middelen. Verzoekers raadsman stelt eveneens dat ze gronden*

hebben, maar dat ze die niet kunnen verbouwen en er inkomsten uithalen als men niet meer bij de grond woont.

2.3. De Raad stelt vast dat verzoeker, in het kader van zijn tweede asielaanvraag, volhardt in de asielmotieven aangehaald bij zijn eerste asielaanvraag. De commissaris-generaal oordeelde in kader van verzoekers eerste asielaanvraag reeds op 20 december 2012 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus daar geen geloof gehecht kon worden aan de asielmotieven van verzoeker. De beslissing van de commissaris-generaal werd bevestigd door de Raad in het arrest nr. 103 499 van 27 mei 2013, waardoor de erin vastgestelde ongelooftwaardigheid vaststaat.

Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissing met betrekking tot eerdere asielaanvraag werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissing anders zou zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordeling zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd. De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

In zijn tweede asielaanvraag volhardt verzoeker in het relaas van zijn eerste aanvraag en brengt hij nieuwe documenten aan ter staving van zijn asielrelaas zoals uiteengezet naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag.

2.4. De Raad stelt vast dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoeker de vluchtelingenstatus weigerde, aangezien verzoeker geen nieuwe elementen naar voren bracht die toelaten de eerder genomen weigeringsbeslissing te wijzigen. De door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gedane vaststellingen zijn pertinent en vinden allen steun in het administratief dossier. Het komt derhalve aan verzoeker toe om ze met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen.

2.4.1. Waar verzoeker erop wijst dat het om de originele taskara van zijn vader gaat, daar waar voorheen slechts een kopij werd voorgelegd en dat aan de kopij door de Raad geen bewijswaarde werd gehecht, kan hij gevolgd worden, doch weerlegt hij met dergelijke opmerking, met name dat het neergelegde document ter gelegenheid van de tweede asielaanvraag het origineel van de taskara van zijn vader betreft, de motieven van de bestreden beslissing betreffende de taskara van zijn vader niet. Immers motiveert de commissaris-generaal terecht *“Zo dient er opgemerkt te worden dat u reeds kopieën van de taskara van uw vader neerlegde tijdens uw eerste asielaanvraag (CGVS p.3). Toen werd er door het Commissariaat-generaal geoordeeld dat de taskara van uw vader een loutere aanduiding is van diens identiteit, maar geen bewijs vormt dat het over dezelfde persoon gaat als in de contracten vermeld. Deze beoordeling over de bewijskracht van de taskara van uw vader werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd en wordt hier aldus hernomen.”* Ter volledigheid wijst de Raad er op dat de Raad in zijn arrest nr. 103 499 naar aanleiding van verzoekers eerste asielaanvraag niet enkel er op wees dat de in de eerste asielprocedure neergelegde taskara van zijn vader, een kopie zonder bewijswaarde betrof, doch ook dat *“uit niets blijkt dat de persoon op wie de taskara betrekking heeft dezelfde is als die in de documenten van ADA wordt vermeld.”*

2.4.2. In zoverre verzoeker meent dat het attest van de dorpsoudsten zonder enig concreet argument wordt afgedaan als een door betaling verkregen document omdat in Afghanistan allerhande documenten tegen betaling kunnen worden verkregen, dat dit niet ernstig is, kan hij niet gevolgd worden. Immers motiveerde de commissaris-generaal in de beslissing dienaangaande terecht *“Wat de verklaring betreft, dient er vastgesteld te worden dat de verklaring tot stand kwam op uitdrukkelijke vraag van uw familieleden aan de plaatselijke ouderen. U vertelt dat u uw neef belde nadat uw eerste asielaanvraag met een weigering tot toekenning van een beschermingsstatuut werd afgesloten. Uw neef lichtte uw moeder in die naar de ouderen stapte met de vraag een verklaring op te stellen, zo zegt u (CGVS p.2). Dat deze verklaring op verzoek opgesteld werd om te dienen in uw huidige asielaanvraag*

valt eveneens uit de inhoud van de verklaring op te maken. Zo is het schrijven gericht aan de "humane bevolking van België" en wordt er gesteld dat u als vluchteling erkend moest worden. Gezien het gesolliciteerd karakter van het document en in de wetenschap dat er in Afghanistan allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden, zoals blijkt uit het toegevoegd rapport, kan er aan de neergelegde verklaring geen bewijswaarde toegekend worden." zodat verzoeker niet dienstig kan voorhouden dat het attest zonder concreet argument wordt afgedaan als een door betaling verkregen document daar in Afghanistan documenten tegen betaling kunnen verkregen worden. Verzoeker weerlegt de overige vaststellingen in de bestreden beslissing betreffende het attest niet.

2.4.3. Verzoeker meent nog dat de commissaris-generaal de stukken niet in zijn geheel bekijkt, maar de bewijswaarde ervan telkens afzonderlijk beoordeelt, zonder rekening te houden met de andere stukken en zonder rekening te houden met het geheel, dat er geen globale afweging gebeurt. De Raad wijst erop dat verzoeker zich beperkt tot een algemene theoretische stelling, doch niet aantoon *in concreto* op welke wijze het bekijken 'in zijn geheel' van de stukken tot een andere beslissing zou kunnen leiden.

2.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat verzoeker er niet in slaagt de pertinente motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. Verzoeker kan dan ook niet dienstig voorhouden dat de bestreden beslissing onvoldoende gemotiveerd is om de conclusie ervan te ondersteunen, met name dat aan zijn relaas geen geloof kan worden gehecht, dat hij minstens een begin van bewijs heeft voorgelegd.

2.6. Verzoeker brengt in zijn tweede asielaanvraag geen elementen aan die de eerdere beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en de Raad dat er geen vrees voor vervolging is in de zin van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet bestaat bij terugkeer naar Afghanistan bestaat, kunnen ombuigen.

2.7. Betreffende het reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, stelt de commissaris-generaal terecht dat de eerste asielaanvraag afgewezen omdat er geoordeeld werd dat verzoeker zich in de stad Jalalabad kan vestigen en dat verzoeker geen elementen aanbrengt die een andere conclusie rechtvaardigen, zodat de veiligheidssituatie in Jalalabad dient te worden beoordeeld.

2.7.1. Waar verzoeker benadrukt dat de bestreden beslissing niet verantwoordt waarom het leven in Jalalabad voor hem een reëel intern vluchtalternatief zou vormen, dat een verwijzing naar de vorige beslissing niet volstaat, dat de commissaris-generaal in vraag stelt of hij wel de zoon is van de heer S. die voor ADA werkt, dat er wordt van uitgegaan dat hij niet diens zoon is, dat met betrekking tot het vluchtalternatief er evenwel wordt van uitgegaan dat zijn familie over een goed loon van de vader beschikt en dus kan uitwijken naar Jalalabad, dat de motivering zichzelf tegenspreekt, beperkt hij zich tot het uiten van kritiek ten aanzien van de beslissing van de commissaris-generaal naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag. In het kader van het beroep van verzoeker tegen de voornoemde beslissing heeft de Raad reeds uitspraak gedaan bij arrest nr. 103 499 op 27 mei 2013. De Raad herhaalt dat eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, hij, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht heeft uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Ten overvloede wijst de Raad er op dat hij in zijn arrest nr. 103 499 oordeelde dat "wat de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet betreft, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze stelt dat verzoeker en zijn familie, die blijkens zijn verklaringen over (voldoende) financiële middelen beschikken doordat zij gronden bezitten die zij bewerken (Gehoorverslag 20 november 2012, p. 7), over een reëel binnenlands vluchtalternatief beschikken in de stad Jalalabad." In het arrest wordt geenszins verwezen naar het 'goede loon' van verzoekers vader, zodat hij evenmin dienstig kan argumenteren dat de stelling betreffende het 'goede loon' van zijn vader geen rekening houdt met de ontvoering van zijn vader door de taliban, reeds geruime tijd voor zijn vlucht, zodat het loon voor de familie was weggefallen. Verzoeker voert ter gelegenheid van zijn tweede asielaanvraag geen elementen aan die een andere conclusie rechtvaardigen.

In zoverre verzoeker er ter terechtzitting op wijst dat zij de gronden niet meer zullen kunnen bewerken en er aldus inkomsten uithalen als zij er niet meer wonen, en daargelaten de vaststelling dat verzoeker dergelijke argumentatie niet naar voren heeft gebracht in zijn verzoekschrift, herhaalt de Raad dat hij, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw vermog uitspraak doen over elementen die reeds in een beslissing met betrekking tot een eerdere asielaanvraag werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een

bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissing anders zou zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordeling zou hebben voorgelegen. Verzoekers stelling dat zij de gronden niet meer zullen kunnen bewerken en er aldus inkomsten uithalen als zij er niet meer wonen, kan niet leiden tot een andere beslissing, nu werd vastgesteld dat uit verzoekers verklaring bleek dat zijn familie gronden bezit en uit niets blijkt en verzoeker ook niet aangeeft dat het onmogelijk zou zijn om financiële middelen te verwerven door de gronden te verkopen.

Waar verzoeker stelt dat het dorp in een ander district ligt dan Jalalabad en het niet opgaat om dit te beschouwen als een soort buitenwijk van Jalalabad, beperkt hij zich opnieuw tot het uiten van kritiek ten aanzien van de beslissing van de commissaris-generaal naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag. In het kader van het beroep van verzoeker tegen de voornoemde beslissing heeft de Raad reeds uitspraak gedaan bij arrest nr. 103 499 op 27 mei 2013. De Raad herhaalt dat eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, hij, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht heeft uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Ten overvloede wijst de Raad er op dat hij in zijn arrest nr. 103 499 oordeelde dat *“wat de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet betreft, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze stelt dat verzoeker en zijn familie (...) over een reëel binnenlands vluchtalternatief beschikken in de stad Jalalabad.”*. Er werd aldus geoordeeld, onafhankelijk van de vraag of verzoekers dorp al dan niet een buitenwijk van Jalalabad is, dat verzoeker over een intern vestigingsalternatief in Jalalabad-stad kan beschikken.

2.7.2. Betreffende de veiligheidssituatie in Jalalabad-stad motiveert de commissaris-generaal terecht dat er actueel voor burgers uit Jalalabad-stad geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict en dat er aldus geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Waar verzoeker aangeeft dat de commissaris-generaal niet betwist dat de situatie in de provincie Nangarhar aanzien dient te worden als een situatie van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict en dat niet betwist wordt dat hij afkomstig is van voormelde provincie waar hij tot aan zijn vlucht heeft gewoond, zijn dergelijke argumenten niet dienstig, daar vastgesteld werd dat verzoeker over een intern vestigingsalternatief kan beschikken in Jalalabad-stad. Verwijzing naar de veiligheidssituatie in de ganse provincie Nangarhar, zonder dat die specifiek op Jalalabad-stad betrekking hebben, zijn dan ook niet dienstig, gelet op de vaststelling van de commissaris-generaal in de bestreden beslissing dat de situatie in de steden sterkt verschilt van deze op het platteland en dat in het bijzonder voor Jalalabad dient opgemerkt te worden dat het geweldniveau er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar.

In zoverre verzoeker verwijst naar de beoordeling van de commissaris-generaal en enkele vaststellingen uit het rapport waarop de commissaris-generaal zich heeft gebaseerd om de veiligheidssituatie in Jalalabad-stad te beoordelen en louter stelt dat de conclusie van de commissaris-generaal dat er geen reëel risico zou bestaan op een ernstige bedreiging van het leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld niet opgaat, dat de gegevens niet toelaten, en niet in het minst het stijgende aantal burgerslachtoffers, om te besluiten dat er in Jalalabad geen reëel risico bestaat op een ernstige bedreiging van het leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld, doch slechts toelaten te concluderen dat er nog steeds een reëel risico bestaat op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet, beperkt hij zich tot het tegenspreken van de conclusie van de commissaris-generaal. Het louter niet eens zijn met de appreciatie van de commissaris-generaal, waarbij men op grond van de elementen die de commissaris-generaal in zijn beoordeling heeft betrokken tot een andersluidende conclusie komt, volstaat niet om de concrete motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of ontkrachten. Het komt aan immers verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te stellen, waar hij echter in gebreke blijft

In zoverre verzoeker verwijst naar het stijgende aantal burgerslachtoffers, herhaalt de Raad dat uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat het geweld in Jalalabad nog steeds voor het overgrote deel gericht is op de zogenaamde ‘hoge profielen’ en dat het aantal burgerslachtoffers relatief laag is. Het geweld in de stad Jalalabad is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. Verzoeker toont niet aan dat er in de stad Jalalabad een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet heerst.

Ook met zijn verwijzing naar het toenemend probleem van criminaliteit, toont verzoeker niet aan dat er in de stad Jalalabad een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet heerst.

De Raad is van oordeel dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Jalalabad dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het CGVS beschikt niet correct zou zijn.

2.8. In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 in aanmerking worden genomen.

2.9. Waar verzoeker aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoeker tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 16 december 2013 de kans kreeg om zijn nieuwe elementen uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.10. De middelen zijn ongegrond.

2.11. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

2.12. Waar verzoeker *in fine* vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juli tweeduizend veertien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A. DE POOTER,

toegevoegd griffier. .

De griffier,

De voorzitter,

A. DE POOTER

N. VERMANDER